
sétáló emlékművek

SZÜGYI ZOLTÁN

az utcán mentél papucsban lépve ki a kapun kezeden a szódásüveggel úgy éreztél nincs a kezeden semmi és az utcán vagy cápa a nyílt tengeren fel-emelted a kezéd most úgy tűnik egyszerre mind a kettőt és üresek voltak mintha az utcán lennél és mindened volna de a szódásüvegen kívül semmi sem és a nagymamád akivel már évek óta együtt laksz maglátta hogy megnőttél azt mondta magas vagy és magas lettél emlékszel még azt is mondta hogy mire a katonasághoz kerülsz szép erős katonafia leszel egy ősz hajú bácsi sokáig nem leszel te még katona biztatott de te még nem tudod mintha az utcán lennél

nővéred gyereket szoptattad a szobában vársz még néhány napot tudod nehéz az emeletre felhordani a szemet szénrel tüzelnek és a pincét már régen kiadták egy koldusnak előszobaként hálószobaként bérét az az összekéregedett kenyérből kutyáuknak fizeti a fajkutyá már megdöglött tavaly télen a szomszéd gyerekei ásták el temetést játszva a teásüvegből már nem akart inni

az utcán mentél papucsban lépve ki a kapun összes vagyonoddal néhány dinár

egy Bécsből feketén hozott öngyújtó
egy cigarettásdoboz néhány cigarettával
szülő és hazaszereteted

kezeden egy női testtel és a válladra dobott emberek ajándékával apád már mondta nincs a kezeden semmi a cigányok néha még mosolyogtak is megpróbálták kezét csókolni barna kesztyűdön keresztül kérték azt a kinőtt fekete öltönyöd amit régen nagyapád temetésén viseltél mondták külföldre mennek nagyapád már ügyis régen meghaltak mintha az utcán lennél

üvegged töltötték a szódásnál vársz még néhány napot a szomszédasszony emlékszel azt hitte kislány vagy vékony hangod miatt délutánonként az udvarra jártál hallgatni hogy hajtja be kacsáit két nyárral ezelőtt vágták ki a diófát te is segítettél a favágónak mozdulatait figyelted egy kis japán kacsa fekete színű volt mindig elkerülte a karcsapásokat még egyszer körüljárta az udvart később futott a többiek után sajnáltad még most is sajnálsz mikor a szobában fekszik kezében a vészát tartva azt hiszi most is a kacsákat hajtja már az ágyban fekszik az orvos mondta neki és borbélyt hívatott lenyírták kopaszra büszke volt hajára óráig simogatta őszülő tincseit ha színésznő

lenne most neki is frizurát csinálnának bemenne a moziba és gyönyörködne saját hajában vázát adtak a kezébe hadd higgye még mindig kacsáit hajkurássza az udvaron mindig csak a kacsákat hívogatta férjét gyakran megütötte az ostor botjával felesége kötötte rá vagy hímezte ahogy mondta mert az ostorokat nemsokára múzeumba viszik figyelmesen tisztogatta az elbarnult szíjat emlékműnek szánta halála után majd a városháza kéményére tűzik emlékezve reá meg kacsáira és a kis fekete japán kacsára mely biztosan még mindig ott szaladgál az udvaron pedig már lassan be is sötétedik ő mindig is félt a sötétségtől mondta egyszer még elborítja éles eszméit

az utcán mentél papucsban lépve ki a kapun kezdben a szódásüveggel ismét eszedbe jutott a Föld forgása nap nap után jó is róla meggyőződni forog-e még mint az az egy író az üvegyöngyével és mi a mindennapi kenyérünkkel mint egy test árnyékai minden oldalról különbözők a kiválasztottat csak a test érzi és a kiválasztott árnyék a többi azt hiszi ők a kiválasztottak pedig nem úgy van a nagymamád se és az mintha az utcán lennél

a szárkúpot figyeltétek vársz még néhány napot és azt a két fekete macskát ott fõnn az enyémekek mondta apád barátja volt még borbély korában emlékszik a borbélyüzletre melyet azután kapott meg hogy az öreg borbély belefulladt a barába a temetésére együtt mentetek el koszorú nélkül nem volt pénzetek nem is tiszteltétek közösen vettetek disznókat meg egy tehenet anyád-nak hogy fejjen a töltést építettétek a cigányokkal kubikoztatok a lovaknak herét loptatok a földekrõl anyád a tejet hordta a piacra most hordták be mondta meg kellett dicsérned munkáját meg azt a két fekete macskát ott fõnn más nem is volt nálatok voltak egyszer emlékszel mindannyian részegen hajnalodott kávét főztek anyáddal a konyhában nem szeretted a konyhát gyakran ott harmonikáztál levágtad a körmeid mert már szóltak ujjaid elcsúsztak a billentyűkön zenéd a tehenetek bögésére hasonlított a szomszéd tehene még bögni sem tudott átadták a vágóhídra apád még büszke volt rá szép szõke asszony õk meg megnézték lábait azt mondták kecsesen mozog ti nem mertetek kimenni a vécére anyád dunsztos üveget hozott cseresznyét ettetek belõle nagyon szerettétek mindig ettetek vacsora után ha volt iszogatták a pálinkát csak azt szerették völgyi pálinka volt cukor nélkül a völgyi ember nem hazudik felesége meghalt az üvegekoporsóban szerette úgy üvegen át nézni az embereket anyád elvitte a tejet a piacra emlékszik a sarokban volt egy szekrény már nincs ott

az utcán mentél papucsban lépve ki a kapun a szódásüveggel úgy érezted nincs a kezdedben semmi és az utcán vagy cápa a nyílt tengeren mintha az utcán lennél

nagyanád szövõgépét húzgáltad pokrócot akartál csinálni nem hitted már nem divat vársz még néhány napot megpróbáltad befűzni a rojtot nagyanád segítségért szólt a meszeléshez még mindig meszel csodálkoztál hogy tud menni a létrával téged alig kaptak el hogy megverjenek egyszer a szemüveg miatt csak azért törted el mert nem tetszett a színe nem volt világos mégis haragudtál rá nagyanád õrizte a keretet egykori férjétõl kapta a városba került mindig ivott te is kijártál hozzá a tanyai nagy szilvafákra emlékszel ráülhettél a lóra hallgattad a káromkodást meg vasárnaponként a templomban az imát segítettél neki valami volt nagyanád szemében tudtad a festék és mész átjárta testét

mintha az utcán lennél

a virágskertet nézted vársz még néhány napot a házatok elõtt régen fű volt a szomszéd pékhez teherautó járt sáros idõben gödröket vájt apád virágot rakott a fű helyére neked bezárult gyerekkorod ott játszottatok két zseb napraforgóért négy zseb búzát cseréltél idegen nyelvet kezdtél tanulni betörték az orrod megtérítettél két pogány cigányt ültetek a fűben a holdat figyelted hanyatt fekve a fűvön próbáltatok kivinni a halványabb és sötétebb részeit még vakon hittél a tisztelendõnövèrek meséiben sosem tudtad valóban ko-

paszra nyírják-e őket de gombfocizni lehetett mondtad nekik ott ülnek fönn a szentek magyaráztad ki ki fölé hajol néztétek megerősítve szemeiteket esteken át megtérítettél két pogány cigányt

az utcán mentél papucsban lépve ki a kapun kezekben a szódásüveggel úgy éreztél nincs a kezekben semmi eszedbe jutott elmebeteg rokonod biciklit lopott két nagyváros között biciklizett kis klottgatyában pedig már leesett az első hó elektrosokkal gyógyították te is fogtad a lábát nem ismert fel a konyháról mindig hozott neked lekváros kenyeret tiszta alkohollal barátok lettetek a tanyán voltatok szánkózni és egyszer a töltésoldalon gyalogoltatok a hóban a gyerekek körülvettek benneteket anyjuk szilvás gombócot csinált ebédre a nagykemence mellett elmesélték megdöglött a lovuk a sintér elvitte temetést akartak játszani a gyerekek két földöt vertek össze egyszer városban jártak látták a tűzoltó parancsnok temetését mindannyian megfogadták tűzoltók lesznek naponta néhány órát gyakorolták a szirénabugást rokonod sokat biciklizett kártyáztál vele egy-egy lappal azt mondta így könnyebb nem kell összeadni mert nem szeret összeadni az iskolát azért hagyta ott mert össze kellett adni egy tanár mindig mondta neki hogy adjon össze ő nem szeretett összeadni megmondta az igazgatónak neki az életben nem kell galambokat tenyészteni bajnokságra jár vele egy postást már a múltkor is elvesztett azt kell keresnie itt nincs összetúrta a fiókokat a gyerekek anyjának azt mondta zoknit keres pedig a füledbe súgta hátha itt van az a szürke postása meggyűrűzte őket tudja 11834 a száma nem tudott korcsolyázni kért vidd el korcsolyaiskolába neki nem kell összeadni a gyűrűt forgatta félt nehogy belerepüljön galambja kicsi a lyuk nem fér majd ki egy csigaházat vett elő lánc lánc eszterlánc eszterlánci cérna énekelte galambjának a gyerekek kinevették és szirénázni kezdtek el akarták temetni a lovat ő mesélte neked hogy építette a kínai falat te a lábát fogtad

mintha az utcán lennél

megláttad a sárga kaput vársz még néhány napot egy talicska nyomai te is totlad a disznófürdő teknőt az aljára vasat tettek tetszett neked hogy az ácsok is gondolkodnak nemcsak az ősz emberek akikről mindig meséltek a disznótorokban nem szeretted az üvegeket kellett hordanod a kistűzet akartad átugrani valahogy sokan voltak füledbe nyilallt a szomszéd kutya ugatása

mintha az utcán lennél

a levelet írtad vársz még néhány napot barátnődnek kedves Olga én jól vagyok valami zene szól egy zenekar játssza már a tizedik cigarettát szívom nem kínállak meg nem szeretném ha ismét kórházba kerülnél néha azon gondolkodom milyenek a fák gyökérrel oldalra fordulva úgy egyesével mindenkinek sorra véve az embereket valahogy áll ez a levegő már harmadszor szívom be ugyanazt a füstöt le kellene fényképezni meg a kutya is nézem írógépem betűit asdfghjklčćyxcvbnmzqwertzuioş ha kinyitom szemem megvastagszanak asdfghjklčćyxcvbnmzqwertzuioş próbáld meg te is anyád hogy van látom a fények átszívárognak a tengeren üres kezeim írtam már az embereknek csak kisbetűvel fogok köszönni a leveleket továbbra is a postára add fel

az utcán mentél papucsban lépve ki a kapun kezekben magaddal tudtad feleséged ha majd gyereket vár üres kezeiddel vigyázol rá és hasára